

— Насъбрахме се всички. Другарчето, у което бѣше дългия прѣтъ, разрови внимателно сламата, съ загнилитѣ наоколо листа и търкулна предѣ краката ни една бодлива топка.

— Таралежъ, таралежъ, се обадихме, почти едновременно, всички. Наистина бѣхме изровили изъ леговището му единъ доста голѣмъ таралежъ. Бодливата топка стоеше неподвижно предѣ насъ. Напразни бѣха усилията ни да я отворимъ. Не помогна и тоягата на нашия другаръ, защото колѣното натискахме върху свивката, кждето се бѣше свило тѣлцето, толкова бодливата топка се свиваше по-силно, а остритѣ бодли настрѣхваха заканително.

— Какво да правимъ сега? Да вземемъ таралежа съ насъ? Но кой може да направи това? По тѣлото на увития таралежъ нѣмаше мѣсто, кждето да може ржката да се допре, безъ да се нарани отъ остритѣ бодли. Единъ отъ насъ се досѣти.

Картина № 1.
Таралежъ въ моментъ
на опасностъ

— Хей! хайде да търкулнемъ бодливата топка до вадичката. Разказвали сж ми, че въ водата таралежътъ се разпускалъ. Казано — сторено. Търкулнахме за-